

MANTERNACH

LIVERDUIN

GR 5 – MANTERNACH - LIVERDUN

Vrijdag 9 mei 2008

Manternach – Grevenmacher 6 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5,6 km.

We rijden met de trein naar Manternach in Luxemburg. Normaal gezien hebben we 15 minuten om over te stappen in Luxemburg. Tijd zat zo zou je denken. Evenwel komt de trein toe met meer dan 10 minuten vertraging door werken in de buurt van Arlon. In Luxemburg zoeken we vlug het perron waar we moeten opstappen. We hebben nog slechts enkele minuten. Van spoor 1 moeten we naar spoor 9 lopen. We lopen naar het perron waar de sporen 8 en 9 zijn. Eens boven op de trap zien we dat de deuren van de trein zich juist sluiten. De treinconductrice staat echter nog buiten en doet ons teken dat we bij haar nog kunnen opstappen. We steken nog een tandje bij en terwijl ik op de trein spring vraag ik aan de conductrice of deze trein wel stopt in Manternach. Ze zegt : “oui, oui”.

Wij de trein op. Enkele minuten later komt de kaartjesknipper tot bij ons. Groot is onze verwondering als deze zegt dat we op de verkeerde trein zitten. Onze trein moest nog toekomen op het andere spoor! Maar geen probleem; wij kunnen in het eerstvolgende station terug uitstappen en terugkeren naar Luxemburg. Even later stappen we inderdaad uit in Berchem (Luxemburg). Terwijl ik de uurtabellen bekijk loopt er een trein het station binnen. Vlug de rugzak genomen en klaar en duidelijk aan de treinconducteur gevraagd of deze trein wel degelijk stopt in Luxemburg. Natuurlijk zegt deze brave man. Alle treinen stoppen in Luxemburg. Ik zit twee minuten op de trein als ik tot de vaststelling kom dat mijn stapstokken nog op de bank van het station Berchem liggen.

In het station van Luxemburg een taxi genomen en vlug naar het station van Berchem achter de stokken. Gelukkig de stokken liggen er nog. De taxi kost wel 30 euro. Ons avontuur begint al goed.....

Een uurtje later dan toch de goede trein naar Manternach genomen. Met een uur vertraging stappen we van Manternach naar Grevenmacher. Daar ons tentje opgezet op de camping en proberen te bekomen van onze wedervaren. Onderweg een das gezien.

We zijn duidelijk in de omgeving van de Moezel en zijn wijn

Zaterdag 10 mei 2008

Uit bed om 05.30 uur. Grevenmacher – Schwebsange 36 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5 km.

We breken ons tentje af, steken alles in de rugzak en 40 minuten later zijn we al op pad. We stappen eerst anderhalf tot twee uur en zoeken dan een zonnig en winderige plaats op. Daar laten we dan onze tent drogen. Ondertussen maken we koffie en genieten we van ons ontbijt.

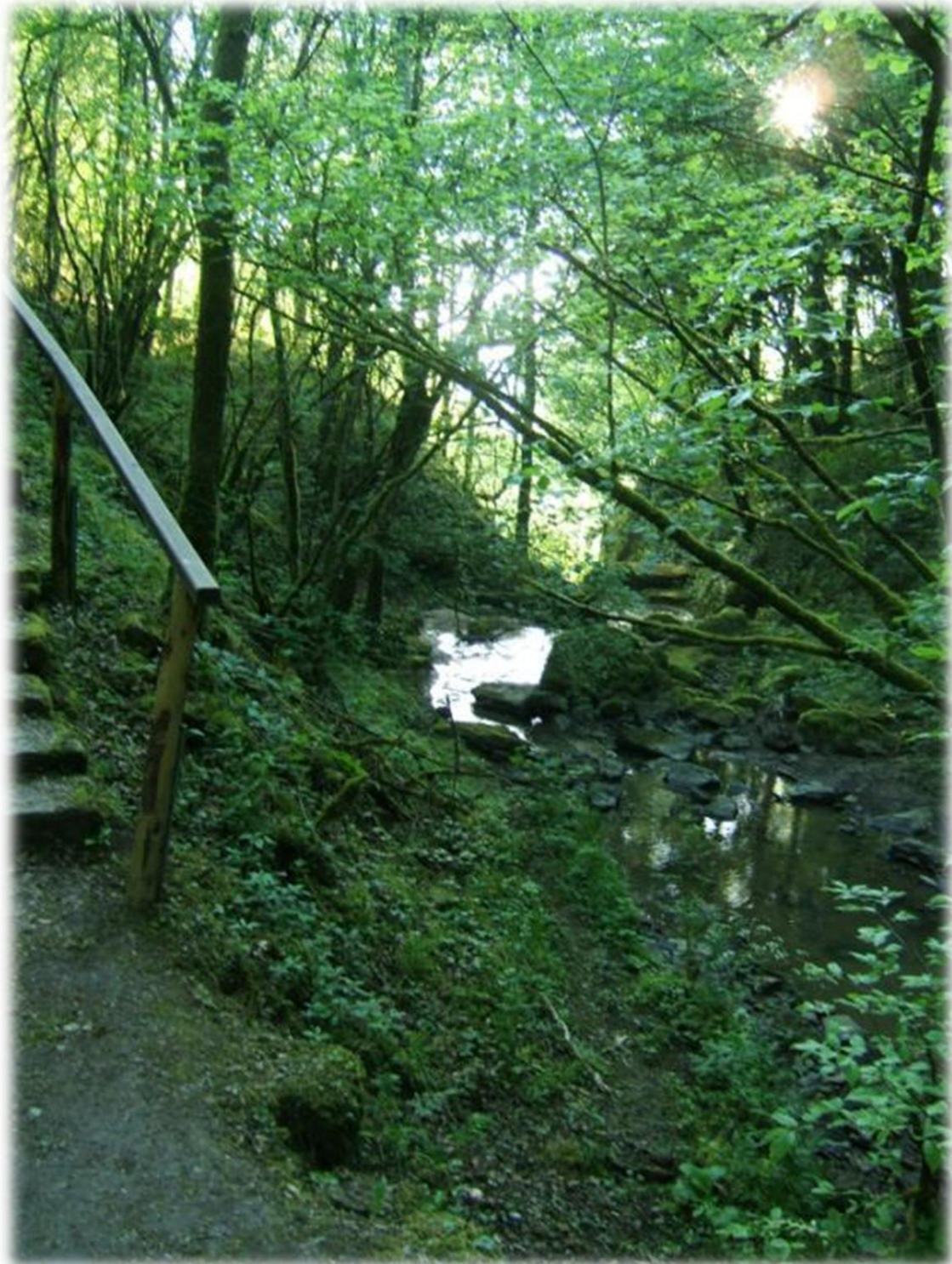
We krijgen regelmatig de Moezel te zien

De paden zijn mooi onderhouden en het gras gemaaid

Het is een bijzonder zware dag. Vooral het vele dalen en klimmen maakt het zwaar. Doordat we veelal tussen de wijnranken lopen of onder of boven de wijngaarden, lopen we steeds in de zon wat het extra zwaar maakt. Op een bepaald ogenblik zakt Staf door zijn rechter knie en komt bijna ten val. Het is de eerste keer dat hij zoiets meemaakt. We doen het nu dan ook wat rustiger aan, vooral tijdens de afdalingen. Ik ben de topo al aan het bekijken voor het geval het mocht nodig zijn om met het openbaar vervoer, vervroegd, terug te keren naar huis.

Ondanks we in de druivenstreek zitten worden we toch af en toe een bosje ingestuurd. Deze kleine bosjes roepen terug de beelden op van het Luxemburgse “Klein Zwitserland”.

Op de ene oever druivenranken. Aan de andere oever groteske velden.

Af en toe gunnen we onze rugzakken de nodige rust

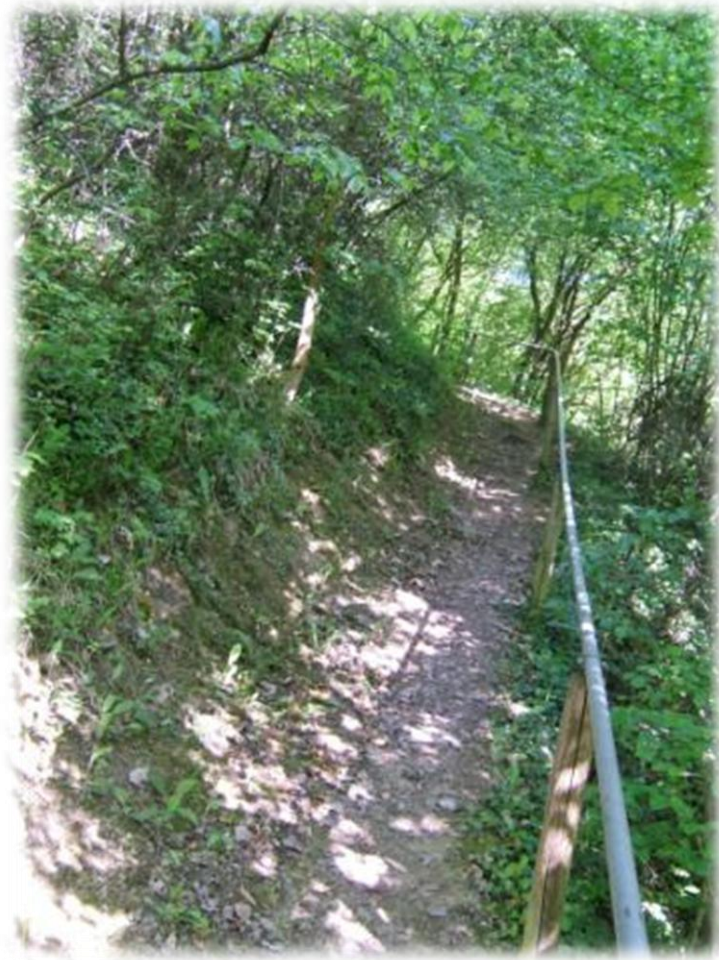

Even verpozen aan de Sint-Donaatskapel

Gedurende zowat 140 km lopen de Europese wandelwegen nr. 2 en nr 3 samen

Nog 5 km dienen we te stappen. Zowel Staf als ikzelf zitten zonder drinken. En de eerste vijf km komen we niet meer door een dorp. Plots, als de nood het hoogst is, zien we in een parkje mensen die aan het barbecuen zijn. We zetten al onze schroom opzij en gaan naar deze mensen toe. Het blijkt een verjaardagsfeestje te zijn. We krijgen er meteen een fles fris water en zelfs nog één, of waren het er nu twee, frisse pintjes van het vat. Man, man, man, heeft dat gesmaakt zeg.

De jarige is de man in bloot bovenlijf. Links twee uitgedroogde wandelaars.

We overnachten op camping “Porto” aan de jachthaven

Zondag 11 mei 2008

Uit bed om 05.30 uur. Schwebsange – Budersberg 38 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,8 km.

Staf zijn knie is wat gezwollen en hij heeft vooral pijn bij het afdalen. Opgeven staat echter niet in zijn woordenboek. Ik heb het al gezien. Er zal heel wat moeten gebeuren eer de Staf afhaakt. Ik laat hem vooral het tempo maken en volg. Trouwens, vooral ‘s morgens laat ik Staf de kop trekken, zeker als we in het bos zitten. Op die manier heb ik niet zoveel last van spinrag.

252 trappen dienen we omhoog te gaan. Ze zijn hier niet allemaal te zien. Natuurlijk doen we dat in één keer. Maar eens boven waren we wel kapot en uitgeteld.

De dagelijkse droging van onze spullen. De tent is niet nat van de regen maar van de dauw en van de condens.

In de wijngaarden hangen om de paar meter geurstaafjes. Deze geven de geur af van de vrouwtjesmot die haar eitjes legt op de druiven. Het mannetje raakt door de vele geuren zodanig gedesoriënteerd dat hij geen vrouwtje vindt.

De landschappen worden afgewisseld tussen wijngaarden en akkers met koolzaad

We brengen de nacht door in het bos achter deze kapel. Het voordeel is dat 's morgens de tent droog is omdat de bladeren van de bomen de dauw tegen houden. Het nadeel is dat er veel muggen zitten.

De tent wordt opgezet bij het invallen van de duisternis

Maandag 12 mei 2008

Uit bed om 05.30 uur. Budersberg – Neufchef 43 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,6 km.

Vandaag steken we de grens over en beginnen we aan het Franse gedeelte van de GR5. We eindigen vandaag onze tocht in het dorpje Neufchef. Enkele eeuwen geleden stonden er maar negen woningen in dit dorp. En elke woning had een chef. Vandaar de naam.

Deze vijver werd uitgegraven om als waterbekken te dienen. Vandaar dat er nog takken van de vroegere bomen bovenuit steken.

Een ferm uit de kluiten gewassen schuilhut

Staf voelt er zich meteen thuis

Een tafeltje van, vermoedelijk, meer dan 1.000 kilo

De schuilhut is voorzien van een echt groen dak

We komen in de buurt van een autosnelweg. Deze is omsloten met een afsluiting om de wilde dieren van de autosnelweg weg te houden. De wandelaars dienen gebruik te maken van een hekje dat zodanig gemaakt is dat deze zich vanzelf weer sluit.

De man met de klak is de pastoor. Rechts op de bank he, links ben ikzelf.

We komen voorbij een Mariagrot. Wat verderop is er blijkbaar een feestje. Ze vragen ons of we op weg zijn naar Santiago. Maar ondanks we geen pelgrims zijn worden we toch mee aan tafel gevraagd en moeten we onze wedervaren vertellen. Twee stukken rabarbertaart met koffie hebben we achterover geslagen. Het was de dorpspastoor, die het feest heeft georganiseerd, voor de vrijwilligers, die de grot onderhouden.

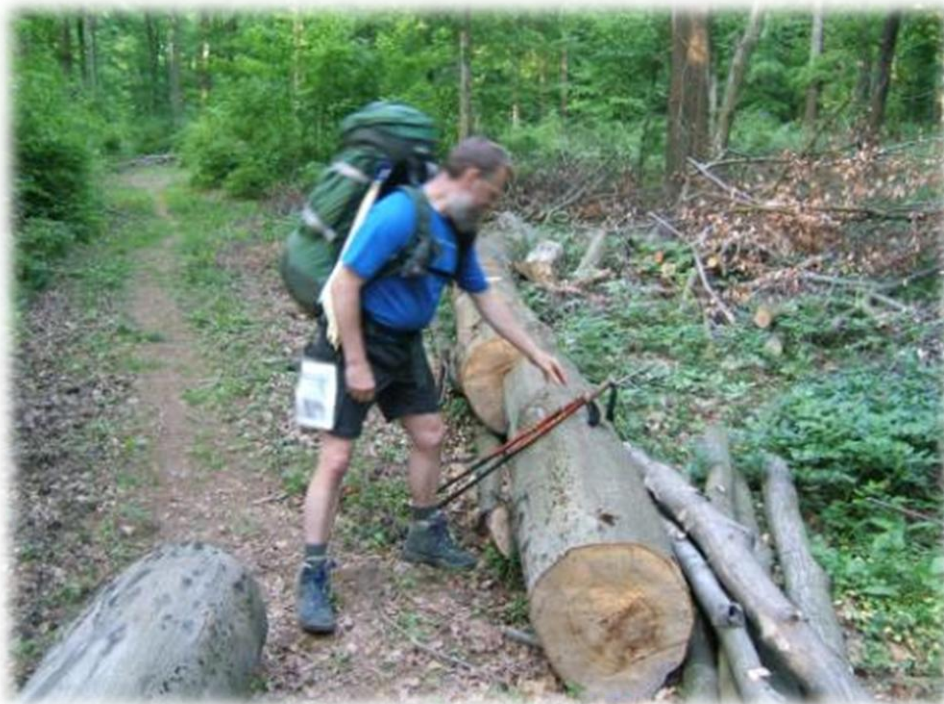
Tussen Algrange en Fontoy vinden we een plat stukje gazon waar houtstapels liggen. We plaatsen ons tentje er tussen. We zien wel of we er weggejaagd worden. Er zijn weinig of geen campings op deze route voorzien. We kunnen dan ook niet anders dan wildkamperen. In de voortent leggen we een stuk noppenplastic. Daar leggen we dan onze rugzak en onze spullen op. Vooral onze stinkende kousen moeten steeds in de voortent blijven liggen. Daarmee wil ik nog niet beweren dat er in de tent geen zweetvoetengeur hangt. En zoals gewoonlijk heeft er ons niemand lastig gevallen. Het valt ons wel op dat de Fransen allemaal om te vriendelijker zijn en ons van ver begroeten. Voor we onze tent plaatsen zien we een man op wandel met zijn twee honden. We vragen hem of hij weet van wie het perceel grond is. Dat weet hij niet maar hij kent wel de eigenaar van de houtstapels. Maar deze woont te ver af. Hij is er van overtuigd dat die man er geen probleem mee heeft dat wij er ons tentje zetten. Wie gaat daar nu een probleem van maken zegt de man.

Dinsdag 13 mei 2008

Uit bed om 05.30 uur. Neufchef – Norry-Le-Veneur 31 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 5 km.

Afgelopen nacht mijn oordopjes ingestoken. Omdat we tussen houtstapels lagen vond Staf er niets beter op dan de ganse nacht bomen door te zagen. Alhoewel; toen hij wakker werd zei hij zeer goed geslapen te hebben.

Ook overdag zaagt Staf bomen door. Hier heeft hij er net eentje doorgezaagd.

Beschilderd boswachtershuisje. Let ook op het wild varken op de hoek.

De witte bloemen zijn afkomstig van daslook welke in zaad staat

Een GR5 tandem

Enkele Franse gepensioneerden laten het niet aan hun hart komen. Ze ontbijten aan een tafeltje in het park. Du pain, du vin, du boursin et du jambon. La douce France.

Een hazelworm. Kan tot 50 cm lang worden. Is totaal ongevaarlijk. Is geen familie van de slang. Het is eigenlijk een pootloze hagedis

Enkele mooie bospaadjes

Wederom moeten we wildkamperen. Als onze kilometers er op zitten is het nog geen 16.00 uur. Het is een brandende zon. We zoeken dan ook naar een schuduwplekje. We komen in de buurt van een petanque club. Dit is uiteraard een private club. Evenwel wagen wij het erop en gaan we naar binnen. De clubvoorzitter staat achter de toeg. We vragen hem of we soms iets te drinken kunnen krijgen. Hij bekijkt ons even, trekt zijn schouders op en knikt bevestigend. Hij zegt er wel meteen bij dat we om 17.30 uur moeten vertrekken. Daar hebben we geen probleem mee. We hebben dan toch enkele uren kunnen doorbrengen in de schaduw en dorst hoeven we niet te lijden. De clubleden zijn net bezig aan hun eerste spelletje. In totaal dienen er vier spelletjes gespeeld te worden. We zitten nog maar pas neer als er een man naar ons toekomt. Ik heb zijn naam niet gevraagd maar ik zal hem gemakshalve Mr X noemen. Deze verwelkomt ons alsof we Goden zijn. We moeten meteen iets drinken op zijn kosten. Tot vier maal toe haalt hij ons een stuk cake. Eet maar gerust op zegt hij. Als ik het jullie geef zal er niemand iets van zeggen.

Mr X vertelt ons tussen twee spelletjes petanque door dat hij ons al van ver had zien aankomen. Met veel weemoed dacht hij aan de periode toen hij naar Compostela was geweest. Hij vindt het jammer dat hij dit nu niet meer kan en heeft veel bewondering voor wat wij doen. Wat jullie doen zegt hij, is toch wel het prachtigste wat een mens kan doen. Alle stress achterlaten en het avontuur tegemoet gaan. Meteen haalt hij ons nog een stukje cake. Doordat Mr X zo enthousiast is komen ook de andere leden naar ons toe. Ook zij willen ons verhaal horen. Er wordt ons ook een plaatsje aangeboden om onze tent te plaatsen. Op een bepaald ogenblik zie ik de voorzitter zijn vrouw een frituurpan bovenhalen. Ik vraag haar of we er soms iets kunnen eten. Oei, dat moet zij vragen aan de voorzitter, de chef. Deze haalt eens diep adem. Pakt zijn lijst en begint de leden te tellen die eten gereserveerd hebben. Dan begint hij zijn saucissen te tellen. Krabt eens in zijn haar en zegt dan : “Geen

probleem, jullie krijgen friet met saucisse aan de ledenprijs van 3 euro”. Zie je wel zegt de Staf, op feestjes (feestjes) daar moeten we zijn.

En zoals het een goede buitenlander betaamd integreren wij ons meteen en spelen we een spelletje petanque mee. Het is uiteraard weer Mr X die dit voor ons regelt. Staf bekijkt het eerst eens en zoals je op bovenstaande foto kunt zien heeft hij snel geleerd hoe je een petanquebal moet vast houden. Hij mag met de ballen van Mr X spelen.

Staf bekijkt de concurrentie en denkt dat hij dat ook moet kunnen. Mr X legt ons de spelregels uit doch we snappen er niets van. Wat we wel begrijpen is dat het cijfer 13 nogal een belangrijke rol speelt. De clubleden betalen 2 euro inschrijving. De helft van het geld gaat naar de clubkas en doet dienst om de cake en de aperitief mee te betalen. De andere helft wordt verdeelt onder 4 of vijf winnaars. Het gaat er serieus aan toe. Voor de speler een bal gooit gaat hij eerst ter plaatse alles bestuderen. Het is dus meer dan alleen maar met een bal gooien. Er wordt ook tactisch gespeeld en overlegd. Indien er twijfel is wordt de schuifmeter boven gehaald. Staf vindt dat we voor het goede en, gastvrije onthaal iets moeten terug doen. Hij gaat naar de voorzitter toe en zegt dat hij buiten de geldprijs ook nog een prijs geeft voor de winnaar. Een stuk echte Belgische chocolade. Hij zegt er niet bij dat het van Aldi is. De voorzitter is zeer vereerd en gaat meteen akkoord.

Wij krijgen frieten met saucisse en mosterd. Ik vind het straffe mosterd. De tranen springen mij in de ogen. Straffe Staf vindt het maar gewone mosterd, zelfs wat naar de flauwe kant. Nochtans komt de mosterd uit het zelfde potje. Als de frieten op zijn zetten we ons recht want het is al na 17.30 uur. Meteen gemor aan onze tafel. In Frankrijk eet je altijd twee borden friet. Oei dat wisten we niet. Dus terug gaan zitten en nog wat frieten gegeten. Vervolgens terug recht gestaan. Terug gemor. In Frankrijk krijg je kaas na de frieten. OK, terug gaan zitten en enkele stukjes kaas gegeten. Terug gemor nadat we willen vertrekken. In Frankrijk moet de kaas doorgespoeld worden met wijn. Wij gaan terug zitten en spoelen door. Terug

gemor als we willen vertrekken. Na de wijn komt koffie. Ook die hebben we opgedronken. In plaats van 17.30 uur is het 19.30 uur als we vertrekken.

Als een volleerd petanquer gooit staf zijn kogel in de lucht. Het resultaat is echter maar povertjes. Maar allez meedoen is belangrijker dan winnen.

En toeval of niet, Mr X heeft de wedstrijd en de Belgische chocolade gewonnen. En fier dat hij is. Onder groot applaus ontvangt Mr X zijn prijs. Hij koestert de chocolade alsof het goud is. Niet omdat het chocolade is maar omdat hij het gekregen heeft van de twee randonneurs. Zijn dag kan niet meer stuk. (en de onze ook niet)
Er zijn echter ook enkele leden die naar ons toekomen en zeggen dat ze alle vier de spelletjes verloren hebben. En al is het maar een spel, ze zitten er toch wat door in de put.

Naast Staf zit de president van de club. Dank zij hem hebben we een mooie avond beleefd. Op de achtergrond zie je naast het horloge een herdenkingsplaat. Deze is afkomstig van de Belgische petanqueclub uit Lincient, in de buurt van Luik. Het is al jaren dat Lincient eenmaal per jaar bij hen komt spelen en zij eenmaal per jaar in Lincient. Dit verhaal hebben we wel 10 keer moeten horen.

Maar de club is ook eens op uitstap geweest naar Brugge. Ook daar raken ze niet over uitgepraat. De club hier is een echte vriendenkring. Wekelijks spelen ze een namiddag. Er zijn 78 leden en meer dan de helft is vandaag aanwezig.

De president geeft ons ook zijn e-adres. Mr X heeft geen computer maar de president zal er wel voor zorgen dat Mr X en alle andere leden ons verslag zullen kunnen lezen.

Wij zijn weer een avontuur rijker en nemen uitgebreid afscheid van deze vriendelijke groep. Wij installeren ons tentje en genieten nog wat na in onze therm-a-restzetel op ons terras. Morgen wacht ons alweer een nieuw avontuur.

Als we ons installeren in ons zeteltje leggen we onze slaapzak voor ons. Op die manier verlucht de slaapzak en beschermen we onze benen tegen de teken en ander kruipend ongedierte.

Woensdag 14 mei 2008

Uit bed om 06.00 uur. Norry-Le-Veneur - Gorze 37 km. Gemiddelde snelheid in beweging : 4,7 km.

We kunnen het niet nalaten om nog een foto te nemen van de petanqueclub.

Regelmatig passeren we nu kleine dorpjes waar precies de tijd is blijven stilstaan. Een kerkje, enkele straten en enkele tientallen huizen. Het is er de rust zelve. In deze tijd van het jaar staat de Wisteria (blauwe regen) in volle bloem. Je moet hem niet gezien hebben, je ruikt hem al van achter de hoek.

De bloemtrossen reiken soms tot op de grond

Tussen twee dorpjes in, reusachtige graanvelden

Heel wat dorpen hebben ook nog een gemeenschappelijke wasplaats die nog door sommige vrouwen gebruikt wordt.

Op de foto kun je het duidelijk zien. Ik maak foto's, Staf drinkt

